

לגמרי

ברור שמשה קצב

אינו סוכן אשף

אבל אילו היה היה

מציע את אותו

הדבר

זמן רב לפני האינתיפאדה, כאשר מומחים ישראליים הודמו לרוב על האפשרות הרחוקה שאי פעם יפרוץ מרי אורחי של הפלסטינים בשטחים הכבושים, ראו כי אפשרות זו רק סכנה ממשית אחת: שהפעלים הערביים יפסיקו לבוא ולעבוד בישראל.

ההנחה היתה כי זאת תהיה המטרה המרכזית של אשף, וכי מניעת התופעה הזאת תהיה המטרה העיקרית של הממשל הצבאי ורועות הביטחון.

בינתיים פרצה האינתיפאדה, ובמשך 17 חודשים סוערים השתנו הרבה מאוד מושגים. השבוע נראה כאילו קרה משהו משוגע לגמרי: הוצאת הפועלים הערביים מן המשק הישראלי נראית עתה כמטרה של ממשלת ישראל.

משבר חמור. הערבים מאיימים כיום מקומות עבודה רבים, וכמעט את כל מקומות העבודה השחורה, הידנית והזולה. קשה להעריך מה יהיה גורל הפסד של המשק הלאומי, אם ייסתם מקור זה של עבודה זולה. לפי האומדנה, כבר הפסיד המשק 2% מהתוצר הלאומי בעיקבות האינתיפאדה. "סגירת השטחים" עלולה להביא את ההפסד ל-5%, ואף יותר. פירוש הדבר משבר כלכלי חמור. הדבר לא יקבור רק את כל הסיכויים לצמיחה כלכלית וליציאה מן הבוקר, אלא ישקיע את המדינה עוד יותר עמוק בו.

כל זה ברור לראשי האינתיפאדה. על כן השקיעו במשך 17 החודשים שנים מאמצים רבים כדי למנוע בעד הפועלים להגיע למקומות העבודה. הוכרו שביטוח, נחבלו אוטונוסים וכלי רכב אחרים, הושמעו דיבריישיכנוע פטרוטיים ואיומים. מול מאמץ זה עמד ההכרח הפשוט של בעלי מישפחות מרובות ילדים להביא לחם הביתה.

יתכן כי כל מאמצי האינתיפאדה היו באין וכאפס לעומת ההיסטייה, הספונטאנית והדמוגית, ש' אחזה בעם ישראל אחרי הריגת החייל אבי ספורטס, והיעדרו של חייל שני, שלגביו קיימים חששות דומים.

אלא שהפעם לא ראשי האינתיפאדה מנצחים על הניסיון להפסיק את עבודת הפועלים הערביים, אלא דמוגים לאומיים, ראשי ערים המבקשים בדרך זו לזכות כי פופולריות וזולה וסחם המון נרעש. **לא סוכן אשף.** עלה על כולם המומחה הביטחוני התורני, השר משה קצב.

קצב הציע הצעה גאונית: לסגור את שטחים הכבושים לחלוטין. למנוע כל יציאה מהם. וכמו כן, למנוע סיקור עיתונאי למה שיתרחש בהם. (המשך בעמוד 46)

המעריך: לייכוד ב'

שמיר, היה רבין תומך נלהב בהצטרפות. פרס התלבט, שוב התלבט, הלך הלך ושוב, שוב התלבט, עד שהחליט להצטרף לממשלה, במי חיר כספים שישולמו לגופים ולארגונים הקשורים לתנועת העבודה לסוגיה.

כבר אז הופיע פרס בדמות החי

משותפת. מהלך זה של שמיר הוליך את הכינוי — ספק בצחוק, ספק ברצינות — "מחנה שמיר רבין".

שמיר אינו פוסק מלהרעיף שבחים על שריהביטחון שלו. הוא אומר, כמעט בכל הזדמנות — מתאימה כלאימתאימה — שהוא שר

מיפלגה זו, שבימייהוזהר שלה הגיגה את העם, איבדה לא רק את כוחה, אלא גם את האידאולוגיה שלה, הדרך שלה (הדרך לפריצת הדרך?) והכיוון שאולי יחד אותה בעבר.

כרגע נראה שהליכוד לא זה בלבד שהוא המחזיק ברכס השילטון

מיכה חריש, מוכ"ל מיפלגת העבודה, החליט לקיים סידרה של דיונים מדיניים במוסדות המפלגה. הנושא העיקרי בדיונים אלה יהיה מה שמכונה, החל מן היום הראשון השבוע, "היוזמה המדינית של ממשלת ישראל". הבעייה העיקרית העומדת כר

כשם ששמיר איגף את שרון, רבין איגף את פרס. הברית שמיר-רבין שולטת עכשיו כלפי פנים וחוץ

לש והמתגונן, זה שמתנצל על תוצאות הבחירות שאיכזבו כל כך את ראשי המפלגה. רבין היה, וגשאר,

הביטחון הטוב ביותר במצב הקיים. הוא נתן לו גיבוי מלא לפעולותיו בשטחים הכבושים, מתייעץ איתו,

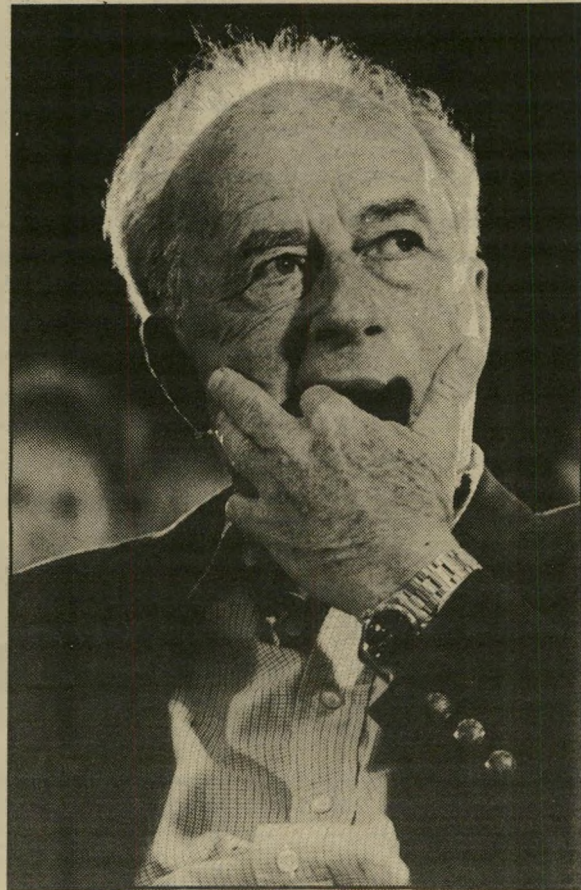
מכוח תוצאות הבחירות האחרונות, אלא גם מכוח הדרך והכיוון שלו, ולמיפלגת העבודה לא נותר אלא לומר הן אחרי כל הצעה, יוזמה, תוכנית ומגמה שמציע ראשי הממשלה שמיר.

מרגע נסיעתו של יצחק שמיר לארצות הברית, לפני שבועות אחרים, ומהרגע שהציג לפני הנשיא האמריקאי ועוזריו את יוזמתו ורעייתו יוגותיו החדשים, שכחו הכל את מה שקדם לכך.

במיפלגת העבודה, אולי מתוך מצוקה, יודעים רבים להזכיר שיצחק רבין היה, בעצם, בעל

גזע לפני מנסי מוסדות מיפלגת העבודה היא למצוא את התפר הרק שבין שובו של יו"ר המפלגה, ש' מעון פרס, מביקורו באיטליה, לבין נסיעתו של יצחק רבין, שריהביטחון, אל מול בעייה לוגיסטית סבוכה זו נראה שגם הוויכוחים בין היונים והניצים במיפלגה על תוכנית הבחירות מתגמרים.

יהיו אשר יהיו תוצאותיהם של דיונים אלה, יש להניח שהם לא ישנו במאומה את אשר החליטה ממשלת ישראל בישיבתה ביום הראשון השבוע: תמיכה של רוב

יו"ר מפלגת העבודה

יו"ר מפלגת העבודה

רבין

יכול להיות שכל המצב הוא לרעתה מיפלגה...

מקורד אותו ומעניק לו תמיכה בלתי מסוייגת.

איפה

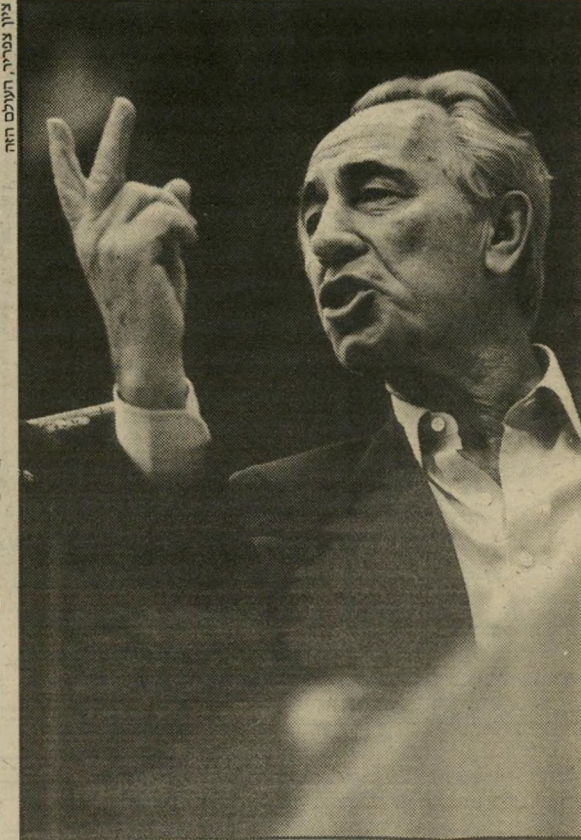
שימעון פרס?

בתוך סוחרור יוזמת הבחירות של שמיר-רבין נשכה כמעט לחלוטין יו"ר מיפלגת העבודה, שימעון פרס. פרס כמעט ואינו מתבטא בנושאים מדיניים כבר זה שבועות ארוכים. הוא אינו מופיע כמנהיג — לא של מיפלגתו, ובוודאי לא של אותו החלק הגדול של העם שתמך במיפלגת העבודה. ברה.

בריונים הקרחתיים שנערכו אחרי הבחירות האחרונות ברבר הצטרפותה — או איי הצטרפותה — של מיפלגת העבודה לממשלת אחדות בראשותו של יצחק

הרעיון הראשון לעריכת בחירות בגרסה המערבית וברצועת עזה. הם מוכיחים עוד שרבין הציג את תוכניתו לפני חברי סיעת המעריך בכנסת, עור כמושב הקודם שלה, טרם פגרת הפסח, וכי קיבל גיבוי מלא מחבריה לסיעה ובכללם חיים רמון, יו"ר הסיעה, הנחשב כיונה שמיר, בטאקטיקה פוליטית חכמה, אימץ את שריהביטחון אל חיקו ויצר רושם שהמדובר בתוכנית

פרס

כרנוע יש טיח גדול...

שריהממשלה, ורוב שרי מיפלגת העבודה, ביוזמה. במכת לאחור קשה להצביע על הרגע שבו הפכה מיפלגת העבודה, כאחת משתי המפלגות הגדולות במדינה — מיפלגה שלה קו מדיני משלה, יוזמות משלה, תוכניות משלה — לגוף חסר השפעה פוליטית מדינית, ובלשון בוטה יותר: לליכוד ב'. כרגע, בכל אופן, נראה כאילו